

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hansen, Christian Wilhelm.; komponeret og sammensat af Christian Wilhelm Hansen.

Titel | Title:

Philanders Skiæbne eller det ulykkelige Giftermaal : Comoedie udi 3de Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Nicolaus Christian Høpfner, 1774

Fysiske størrelse | Physical extent:

120 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

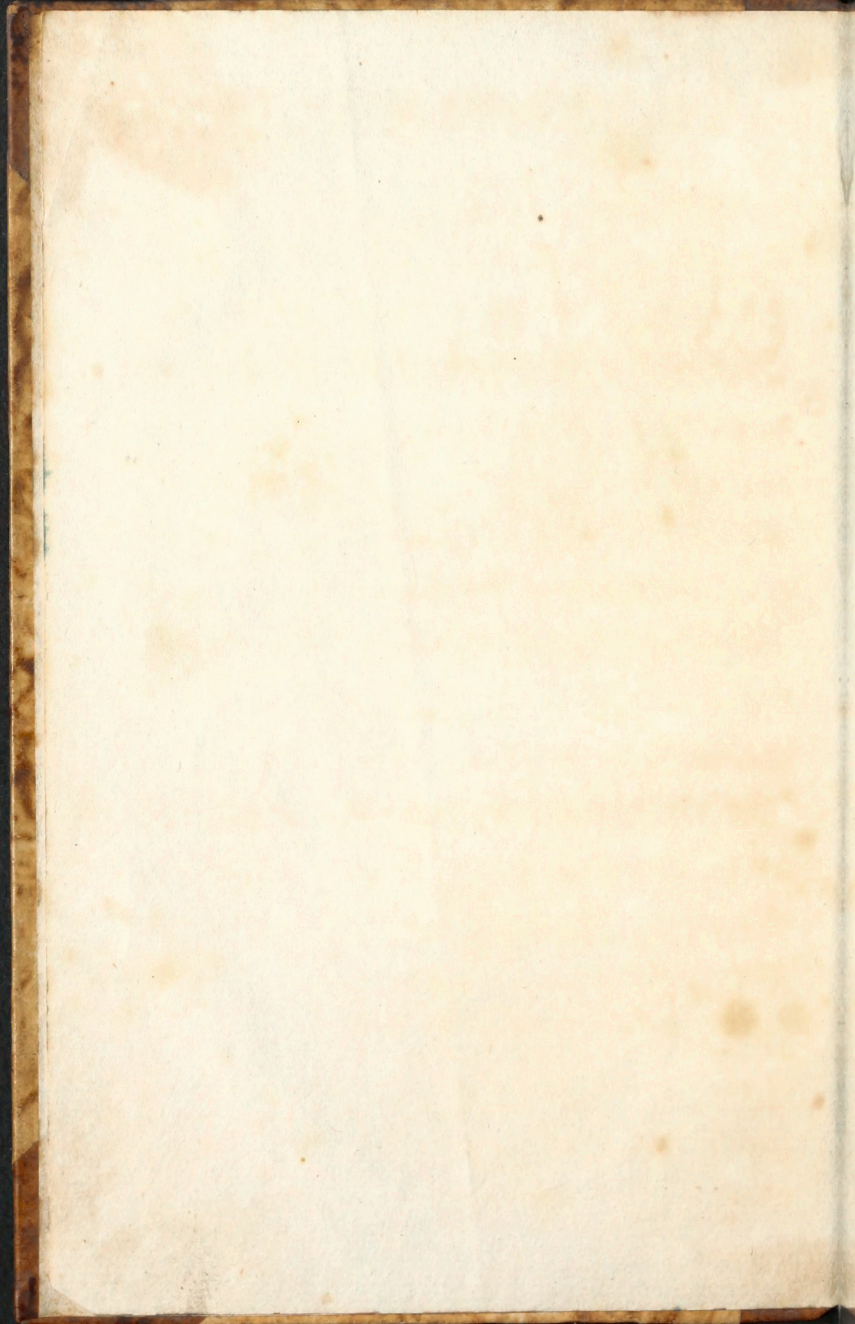
55, - 85.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019428150

Philanders Skiebne

eller

det ulykkelige

Giftermaal.

Comedie

udi 3de Acter.

Componeret og sammenskrevet

af

Christian Wilhelm Hansen,

Philosophie Studiosus.

KJØBENHÅVN, 1774.

Erykt hos Directeuren over Hans Kongel. Majestæts og
Univ. Bogtrykkerie, Nicolaus Christian Røpffner.

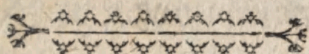
Hoved-Personerne i Comoedien.

Philander, Herren.
Hieronymus, hans Fortroelige.
Hendrich, hans Diener.
Mademoiselle Charlotta, hans Kiereste.
Officeren, hans Rival.
Erich, hendes Diener.

P. S. Skue-Pladsen er i Kiøbenhavn i det Huus hvor
Philander boer.

DEDICATIO.

Deres Excellence
Høyædle,
Velbaarne Hr. Præfes!

samt

Høyædle Velbaarne,

Velædle,

Velbyrdige

Herrer Directeurer

og

Inspecteurer

for

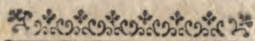
Det Høy-Kongel. Danske Theatrum.

Mine Høy = Raadige

og

Gunstige Herrer!

Udi dybeste Submission og Underdanighed fordrister jeg mig herved at indstille mig for Dem, mine Raadige og gunstige Herrer med nærværende ringe Skrift, som er en Comoedie i 3de Acter, under Titul: Philanders Skiebne eller det ulykkelige Giftermaal, hvorudi jeg paa en moralsk Raade har søgt at forestille, hvorledes det Egtteskab, som skeer blindt hen, imod Slægt og Venners fornuftige Raad

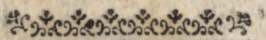

Raad og Godtbefindende, sielden vil lykkes,
men som oftest bliver ulykkelig, og faaer et
flet Udfald og Ende. Dette sees tydelig af
Philander, som derudi kan tiene til et
Exempel. Han elsker en Jomfrue, veed
ey, om han elskes igien. Han bær en hef-
tig Kierlighed til den, som en af hans bed-
ste Venner fraraader ham at ægte. Han
veed ikke, om han skal fare fort dermed,
eller afstaae derfra. Han overveyer, om
han skal giøre det første eller det sidste. Han
holder det første for det bedste. Han faaer
en Relation, at hans Deylige har øvet
Utroeskab imod ham, og har taget Flugten
med en Officeer. Han erfarer, det forhol-
der sig saa i Sandhed. Han begiver sig des
Aarsage i en stor Tumult med Officerens
Den Striid bliver bilagt, han fatter Kier-

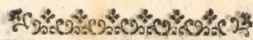
lighed paa nye, ja langt større end den første. Han beslutter at ægte hende. Hans Ven, hans Fortroelige fraraader ham. Ham bliver givet adskillige gyldige Raaisons, hvorfore han ikke skal indlade sig i dette Ægteskab, nemlig: 1) Hun er for ung, 2) hun er en Coquette, 3) hun forstaaer intet af det, som udfordres til en Huusholdning. Han proponerer sine 30000 Rdlr. som noget, der skal kunde raade Bod paa disse Vanskeligheder. Men ney! han faaer tydelige Argumenter, der ere i Stand til at give ham en fuldkommen Dplysning, at han derudi fauter og tar feyl.

Dog naftet alt dette, bliver Udfaldet, han vil, han maa, han skal have hende. Hun er eene og alleene den, der er
i Stand

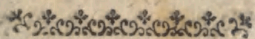
i Stand til at fornøye ham. Han skriver hende til, hun kommer, han holder Brylsup med hende, hun forlader ham kort derpaa, og tager atter ved Officeren. Han søger med skadelige Midler paa en voldsom Maade at ville hevne sig, bliver atter fraraadet dette af sin Ven.

Han bliver dog ved dette Forsæt. Officeren lader hente Rettens Betientere, de kommer, finder ham i sin Frues Cabinet, som et forvildet Menneſke, med en blodtet Kaarde i Haanden. Hun lader opsætte en Klage over hans Dpførsel til Dyrigheden, at han er gaaen fra Vid og Forstand, og vil dræbe hende. Betienterne lader sig bruge som Vidner, og skriver under. Der kommer den Resolution, at han som en

Rasende skal indelukkes i et eller andet publicque Sted; han bliver derpaa saa furieux, at han vil omkomme sig selv; han bliver hindret. Af Fortvivlelse antaster han Betienterne, men bliver i en Hast angrebet af 4 Bøgttere, og bortført, uden at hans 30000 Rdlr. vare i Stand til i ringeste Maade at være ham til nogen Hielp eller Assistance; men de maa imidlertid lade sig dirigere af hans Koene, og kalde hende Frue. Alt dette, mine Høye og gunstige Herrer, har jeg fremstillet paa sine Steder noget comic, paa sine Steder ogsaa noget serieux. Jeg har dog vist i all Ting søgt at indrette det paa det bedste.

Langt fra, mine Raadige Høygunstige Herrer, at jeg fordrister mig til, at
under-

understaae mig at meene andet om dette mit ringe Arbejde, end at det jo er saaledes, at det kan underkastes mangfoldige Critiquer, særdeeles deres, der søger at vil blande sig i alle Ting, af hvilke der paa en Tiid adskillige har indsneget sig. Ligeledes er det langt fra, at jeg herudi i mindste Maade har søgt at criticere over nogen, eller sigte til visse Personer i Særdeelighed, som kunde synes, at den Morale som findes herudi, kunde passe sig paa dem.

Men dog, da dette er det første af dette Slags Skrifter jeg nogensinde har ladet frembringe for Lyset, saa tvivler jeg ingenlunde paa, at samme jo maa vorde naadigst og gunstigt antagen og paaseet. Udi

hvilket Haab jeg ogsaa med allerstørste Res-
neration og Ærbødighed har den Ære

udi

dybeste Submission og Uns-

derdanighed at kaldes

Deres Excellences, samt

Høy-Bebaarenheders

og

Beledelheders

Kjøbenhavn,

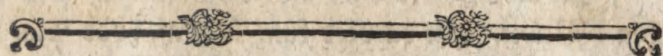

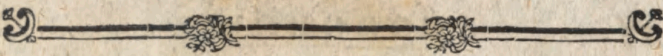
den 23 Febr. 1774.

underdanige ringe

Tiener

Christian Wilhelm Hansen.

Philosophiæ Studiosus.

Actus Imus.

Scen. I.

Hendrich og Erich.

Hendrich

(Kommer ind med et Brev i Haanden, og siger:)

Nu har jeg strippet heele Byen igiennem, Gade op og Gade ned med dette forbandede Brev, men jeg er Hohle mich der Kukuk ikke i Stand til at træffe det Sted, hvor den Mademoiselle, der skal have det, opholder sig:

Erich.

Serviteur Monfrere, du seer veritabel saa forsøgt ud, saa jeg neppe kunde kiende dig.

Hens

Zendrich.

Ja min gode Erich, du kan nok sladdre noget hen i Veiret, men du veed kuns lidet af, hvad Plæge og Ulykke jeg maae lide.

Erich.

Hvornæd?

Zendrich.

J med saadanne forbandede Vrinder og Comissioner min Herre flyer mig at rende med, og det næsten hver Dag.

Erich.

Hvorfor kalder du det forbandede Vrinder, er det ikke din Herres lovlige Forretninger?

Zendrich.

Jo, for saavidt jeg er hans Monsieur Serviceur, kan de vel kaldes lovlige, men vidste du kuns, hvem jeg maa forrette dem hos, skulle du faae langt andre Tanker.

Erich.

Fortæl mig da noget deraf.

Zens

Zendrich.

Vel er det saa Monfrere taler jeg noget derom, kan jeg sikker profitere saa meget, at min Herre kan falde paa det Udsald at jage mig paa Dørren strax, men da jeg dog alligevel skal fra ham til første Foredag, kan det være mig indifferent. Skal jeg da si ge dig min Sandhed Erich, saa er det til hans Maitresser; jeg har nu rendet den heele Eftermiddag med dette Brev, men har ey været Capabel at treffe Ste det, og til all Ulykke kom jeg ind i et Huus, hvor jeg nær havde faaet mig en banket Trøye af to Matroser, som vare ret vel tilpakkede, hvilke gave sig til at rais lere mig, ja vare næsten færdige at spille Giel med mig, og da jeg, som du vel kan tænke, ikke kunde for drage slikt i mit Hoved, gav jeg mig i Rast med dem, men saasom Verten i Huuset stod med dem, maatte jeg takke Herren og søge Dørren, og løbe min Bey affted med usorrettet Sag, og alisaa maatte jeg be holde Brevet endnu, giv Fanden have det.

Erich.

Ha, ha, ha, ha, nu kan jeg ikke andet end lee, hi, hi, hi, hi; det havde været Løyer at see, hvorledes du den Gang smurgte Haser, men apropos

pos, lad see engang, hvad det er for en Nymfhe der skal have det.

Zendrich.

Za saa men, see da, men vær snar.

Erich.

(taer sine Brillen og sætter dem paa Næsen.)

Flue mig det nu

(Han taer Brevet og begynder at læse høyt.)

A Mademoiselle

Mademoiselle C h a r l o t t a.

(Han har en saa snart læst det for han griber til Brillerne, river dem af, og begynder saaledes:)

Nu din Vresskænder, nu erfarer jeg først, hvad du er for en Karl.

Zendrich.

Hvad nu, hvad pokker, troer jeg ikke Menneſket raser, eller i det ringeste har faaet en Skueløs i Hovedet, ha, ha, ha, ha.

Erich.

Erich.

Og du tør endda lee oven i Riøbet, Jeg skal
paa min Honour lære dig at lee.

(Han giver Hendrich et got Drestigen.)

Hendrich.

J saa skal du og skee en liden Ulykke.

(Han griber Erich i Haaret, de staaes og saær hinanden i
Sulvet.)

Scen. 2.

Philander og Hieronymus.

Hieronymus.

Ydmyge Tiener, min Hr. Philander, nu hvor staaer
det sig?

Philander.

O min kære Hr. Hieronymus det staaer sig
kuns maadelig, Melancholie tar Dverhaand, jeg kan
ey noksom fortælle det.

Hieroe

Hieronimus.

Hvad siger de mig, hvilken Forandring seer jeg at være skeet med dem, naar har jeg nogen Tind seet dem saa nedslagen, sig mig engang hvad ligger dem saa haardt paa Hjertet, maaskee jeg kunde være saa lykkelig at lette nogen af deres Belymring.

Philander.

Hertil findes hverken de, eller nogen mægtig uden ———

Hieronimus.

Hvad vil de vel sige med det Ord uden, det maa være noget særdeles, sig mig det:

Philander.

Jeg har jo sagt, at hverken de eller nogen er i Stand til at kunde raade Bod derpaa, følgelig er det jo uden Nytte, de frister mig derom.

Hieronimus.

Siden de min Hr. Philander er saa aldeles egenfindig, at de ey selv vil sige mig det, hvad vil de da vel give mig, om jeg er saa lykkelig, at kunde giette mig dertil.

Phi

Philander.

Den Tanke de har, at ville kunde giette dem dertil, er noget, jeg kan slet ikke persvadere mig til at troe, saasom det er en Sag, der er skilt for enhver, mig selv undtagen.

Hieronymus.

So, so, min Hr. Philander det eeneste Ord uden, de nyelig udlod dem med, gjør mig temmelig vis i min Gissning, og giver mig en Slags Grund at troe, jeg gietter ret.

Philander.

Lad mig da høre, hvad er vel Deres Tanke.

Hieronymus.

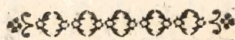
Endskjønt de just ikke har været saa raisonabel at enten ville love mig nogen Præmie derfor, eller i det ringeste, at de eengang vil troe mig; saa skal jeg dog viise mig saa genereux at sige, hvoraf deres Melancholie har sin Oprindelse: Aarsagen er vel, at deres deylige Charlotte er bleven dem berøvet.

Philander.

Hvad er det De siger mig?

Hieronymus.

Jeg siger, de sørger vel over, at de har mistet deres Allerkiæreste.

Philander.

O hav den Godhed at nævne Navnet endnu
 eengang; jeg sad saa fordybet i mine Tanker, at jeg ve-
 ritabel kan giøre min Sed paa, jeg ikke observerte det.

Zieronymus.

Man skulle min Sandten snart bilde sig ind,
 min Herre havde spist for meget Glæst i Dag, som
 havde sadt sig for deres Øren; thi de pleyer ikke
 ellers at have saa besværligt ved at høre. Men ende-
 lig jeg kan troe, Forliebelse gjør saa meget i Ver-
 den. Jeg sagde, Aarsagen til deres Melancholie reys-
 ser sig upaatvivlelig af deres sødeste Charlottes Be-
 røvelse.

Philander.

Ach Himmet, hvad horer jeg, min Charlotte,
 O! det er aldrig mueligt.

Zieronymus.

Jo det er ganske tilforladeligt.

Philander.

Beed de det og vidst.

Zieronymus.

Bedste jeg det ikke, saa hverken kunde eller vil-
 de jeg oplade min Mund derom.

Philander.

Beed De da ey, hvorledes det er tilgaaet, fortæl mig det. Vedste jeg kuns, hvem der havde spillet mig det Puds, det skulde gielde hans Hjerteblod. Jeg skulle ey levne Liv i ham.

Hieronymus.

Bilde de da tappe Blodet saa reent af ham, ha, ha, ha.

Philander.

Ja de skiemter, men jeg taler alvorlig.

Hieronymus.

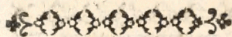
Siden jeg horer det er deres ramme Alvor, at De ville tomme Blodet saa reent af den arme Styrper, at De ey vil levne Liv eller Blod i ham; saa kan jeg dog ey undlade, at lade mig forstaae med, at jeg holder for det var ubilligt, da det er skeedt med hendes eget Samtykke og gode Billie.

Philander.

Med hendes eget Samtykke; Ney det troer jeg aldrig.

Hieronymus.

De saaeer nodes at troe det, De har alt Eroen i Hænderne. Jeg tænkte vist, De havde alt længe været

været den Sag bekiendt, da det nu er allerede 2 a 3 Dage siden det skeede.

Philander.

Hvad siger De 2 a 3 Dage siden. Sig mig, hvem har berøvet mig hende?

Hieronymus.

Siden de endelig vil vide hvem det har været, da er det en Officeer.

Philander.

En Officeer siger De.

Hieronymus.

De har saa mangfoldige baade Qvæstioner og Contra-Qvæstioner, saa jeg tilsidst er færdig at blive Catholck. Hørte De ikke vel, jeg sagde det var en Officeer, og at De ikke skal saa læt glemme det, vil jeg sige det endnu udtrykkeligere, det var en Officeer, som bær Tittel af Lieutenant.

Philander.

Jeg beder De forlader mig det, jeg sidder som en der kan være henrykt i en anden Verden. Mit heele Legeme zitterer.

Hier

Hieronymus.

O alt forladt min Herre, det er intet at tale om, naar de kuns uden saa mange unyttige Spørgsmaal vil troe, hvad man siger Dem.

Philander.

Alt en Officeer har løbet af med hende, vil jeg nok, (Kiont ugierne troe.) Men — — —

Hieronymus.

Altiid har De nogle Indbendinger, snart med at spørge, snart med saadanne afbrudte Taler; hvad ville de nu vel sige, om de kunde snakke; hvad skal nu dette men sige?

Philander.

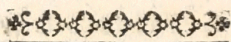
Dermed vil jeg sige saa meget, at jeg vel vil troe, at min sødeste Charlotte er bleven mig berøvet, men at hun selv har stedet sit Minde dertil, troer jeg ikke, og saaer jeg aldrig i mit Hoved.

Hieronymus.

Saaer de ikke det i Hovedet, da er det ikke saa utroelig en Sag, da disse vore Lider producerer heele Skolke af slige Exempler.

Philander.

Paa sig Troeløshed.

Zieronymus.

Ja just derpaa.

Philander.

Er det mueligt, veed De nogen det er arrives
ret med?

Zieronymus.

Ja saa men veed jeg saa; det er ey ret længe
siden, at det hændte en Forpagter, at hans Kone
absenterte sig fra ham og tog Flugten med en Of-
ficeer.

Philander.

Og det var dog hans Egte-Kone! Ach hvilken
Utroeskab, det var noget forskæffeligt; nu har
jeg nok.

Zieronymus.

Ja altsaa kan De ey heller have saa stor Alar-
sag at tvivle, at jo Mademoiselle Charlotte kan have
spillet Dem ligesaadan en Prævenire, da hun dog
ikke er Deres Kone.

Philander.

Ja det kan virkelig og være mueligt, det maa
jeg tilstaae, og troer jeg det nu sikkert; men dog,
saaer jeg kun den Officeers Navn at vide, han skal
ey undgaae min Hevn; ach havde jeg ham nu, her
skulle

skulle strax see et Blodbad, det maatte saa koste, hvad det koste vilde.

Hieronymus.

Nu maa min Lomme lee, de tar dem det saa heftig. Vadet maa jeg sige, gad jeg nok seet, men jeg frygter, der vilde findes meere Snavs end Blod, heldst efter saadanne to Helte. Men tys — tys — jeg troer rigtig Slaget er begyndt her ude, jeg horer Munden paa deres Tiener Hendrich, lad os see, hvad det er?

(De gaaer hen lukker Dorren op, og finder Hendrich og Erich liggende paa Gulvet, med hinanden i Haaret.)

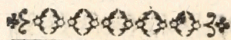
Scen. 3.

Philander, Hieronymus, Hendrich
og Erich.

Philander.

Hvad Pokker er dette for et Spectakel! Er det at forrette mine Erinder. Sig mig strax hvad er det for en Krabat du rives med. Jeg skal prygle dig, saa det skal knage i alle dine Lemmer.

(Han giver paa ham af Stokken.)

Hendrich.

Uv, Uv, Uv.

Philander.

Ja din Skrigen vil kuns lidet hielpe dig.

Hendrich.

O naadige Herre spar mig, jeg har giort mig
all Gliid for at finde Zomsruen.

(sagte:)

Den Canaille.

Erich.

Derfom min Hr. Philander gunstigt vil beha-
ge at høre, skal jeg fortælle Dem, hvad Karl De
har til Ziener.

Philander.

Hvorledes, lad mig høre.

Erich.

Da jeg kommer tilgaaende, møder jeg Hendrich
med det Brev til Mademoiselle Charlotte, og da —

Hendrich

(til Spectatores:)

Nu skal De høre, mine høye Belyndere, en
Fandens Løgn om mig Staffel.

Phis

Philander.

Holdt Glodsen Hendrich, og det strax, ingen
Excuse; her findes neppe een eeneste, som skal vilde frie
dig fra min Stof. Nu Erich, — —

Erich.

Som jeg siger, møder jeg ham med det Brev,
og da han saae temmelig forrykt ud, (accurat i saas-
dan Positur, som Herren nu seer ham,) spurgte jeg
ham om Aarsagen dertil, og da — —

Hendrich.

Troe ham ikke Herre, han lyver, han lyver,
det er Løgn.

Philander.

Holdt Munden og det paa Timen strax.

Hendrich.

O ney naadige Herre, jeg har min Siel intet
giort noget.

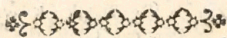
Philander

(gir ham en Nap af Stoffen, og siger:)

Jeg skal wahrhaftig lære din Slynge. Sig
nu jeg ramte dig ikke.

Hendrich

Av, Av, Av.

Philander.

Naar jeg først faaer hørt Erichs Udsigende, skal jeg siden have den Ære at tale med dig god Karl. Nu Erich.

Erich.

Sa som jeg vilde sige Herren, spurgte jeg ham, hvorfor han saae saa forstyrret ud, og gav ham til Raadson, at han formedelst Herrens lovlige Erinder og Forretninger maatte lide saa megen Ulykke og Fortred, ja oven i Riøbet skjelder Herrens Kiereste, min forrige Frue, Mademoiselle Charlotte, baade for et og andet.

Philander.

Hvad, hvad hører jeg meere om dig, du skal sikker blive lønnet efter Fortieneste. Jeg skal lære dit scandaleuse Skarn andet.

Hendrich grædende.

Jeg har min Troe aldrig gjort det, Herren maa tro mig; Erich det Bakkelsebeest er en stor Løgnere, og at denne Digt er ey andet end Virkningen af nogle varme Vasser og Franske Soplener, jeg tracterte ham med for lidet siden.

Erich.

Hør Hendrich, jeg beder dig agte dig for mig.

Phis

Philander.

Dig min gode Mester Hendrich har jeg alt for længe siden haft den Fornøjelse at lære at kiende, ders fore jeg ey heller troer et Ord af alt, hvad du vil indbilde mig.

Hieronymus.

Jeg fornemmer de vil begge være om Hendrich; jeg har hidtil med Tavshed ladet alting passere, men da det nu gaaer alt for vidt, nødes jeg dog til at lade mig forstaae med at Hendrich har ret.

(Imidlertid staaer Hendrich bag ved, hopper og springer, seer til Spectatores, leer, snidser og bestander dig siger: Gud ske Lov, Gud ske Lov.

Philander.

Dersom min Ven Hr. Hieronymus staaer med Hendrich, veed jeg snart ey, hvad jeg skal dømme.

Hieronymus.

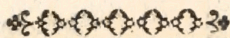
De kan forlade dem paa, det er som jeg siger.

Philander.

Hvilket?

Hieronymus.

Nu er det atter forbandet, nok en Quæstion! Alt deres fiære Charlotte er en Coquette, som De
 Net

fler ingen Liid kan sætte til; med et Ord, hun er rigtig alt det Hendrich har tituleret hende for.

(Hendrich staaer immer og leer.)

Philander.

Det faaer jeg endnu ikke i mit Hoved.

Hieronymus.

Ja enten Hr. Philander faaer det i Hovedet eller i Beenene, saa maa De dog tilstaae mig, at hvis det ey havde været saa, havde hun min Troe ikke taget Flugten med en anden, heldst da de er saa smuk og ung en Cavalleer.

Philander.

Ja smuk, ikke mindre end smuk; Spotten har man nok af. Ney nu er jeg langt fra min forrige Gestalt.

(Han gaaer hen og seer sig i Spejlet, og siger:)

Sye, nu seer jeg først, hvor grim jeg er, men jeg kan troe Bekymring gjør meget, hvor jeg seer mig, er jeg forandret.

(Han staaer for Spejlet og retter sin Toppe.)

Hieronymus.

Lad nu det fare, nu kom vi reent fra vor Materie over hans Pedanterie.

Phi

Philander.

O ney; men var det og med en Officeer, som De sagde mig.

Hieronimus.

Ja det er tilforladeligt; og for at blive deres Spørgsmaal quit, vil De behage at gaae med i Aften hen i et Billar-Huus, skal jeg have den Være at viise Dem ham, thi jeg veed, han er for en Times Tid siden kommen til Staden, og reyses maa skee i Morgen. Der vi vil hen, søger han altid, og er samme hans bestandige Stand-Quarteer.

Philander.

Siden han er her i Staden, og De veed hans Opholdssted, længes jeg meget efter, at det var Aften, jeg kunde komme derhen, skjønt det vil ikke gaae af uden Spectakler. Vi vil imidlertid drikke os en Skaal Caffe.

Hieronimus.

Jeg maa hjem først.

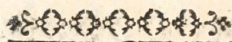
Philander.

De maa ikke gaae bort, nu skal det strax være færdigt.

(Han kalder:)

Hendrich.

Herr

Hendrich.

Herre.

Philander.

Caffe, og det gesvindt.

Hieronymus.

Jeg takker meget; men skal jeg sige min Sandhed, da vi i Dag skal ud paa saadanne Beye, som jeg er færdig at kalde en liden Bataille, om De og Officieren skulle komme i Færd med hinanden, saa maa jeg hiem efter min Kaarde, thi jeg tør ey vel komme uden at være forsynet med mit Side-Gevæhr.

Philander.

Den kan Hendrich i en Hast springe efter.

Hieronymus.

Er det tilladt?

Philander.

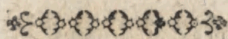
O gierne. Hendrich hør.

Hendrich (sagte:)

Nu er det galt igien.

(høyt:) Herre.

Phi

Philander.

Spring affted i en Hast, og hent Hr. Hieronymus sin Kaarde, men du maa staae her strax igien.

Hendrich.

Gierne.

(Han lober.)

Scen. 4.

Hieronymus, Philander og Erich.

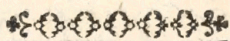
Hieronymus.

Over al den Discours jeg og Hr. Philander kom saa dybt ind i, havde jeg nær glemt dig Erich, hvoreledes gif det til med dig og Hendrich, at I to kom saaledes i Toppen paa hverandre.

Erich.

Han talte saa formastelige Ord om min forrige Frue, og det kunde jeg paa ingen Maade fordraege, hvorfore jeg gav ham et Bristgen. og dermed var Hundrede og Eet ude.

Phie

Philander.

Kan De nu høre, og dog tager De hans Partie.

Hieronymus.

For saavidt jeg tager hans Partie har jeg Rai-
son dertil, thi hvad Mademoisellen angaaer, finder
jeg ikke han har løyet et Ord, det jeg troer.

Philander.

Gid vi havde nu Hendrich her igien, vi kunde
saae fat paa vores Caffe.

Erich.

Dersom de gode Herrer saa behager, vil jeg,
siden jeg er her, gierne være til Tieneste.

Philander.

Ga nok lille Erich vil du tage os den ind.

Erich.

Ga gierne.

(Han dækker Bord, bringer Caffeen ind, og siger:)

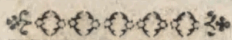
Vil De nu behage.

(De drikker.)

Hieronymus.

Seg tænker paa, hvorledes det vil løbe af i Af-
ten med Dem og Officeren, og længes meget at see Ude
faldet.

Phi-

Philander.

Jeg endnu meere.

Hieronymus.

Men veed De, hvad jeg sidder og tænker paa, hvorledes vi paa bedste Maade kan komme ud af Historien.

Philander.

Hvorledes meener De da vi skal begynde den.

Hieronymus.

Jeg holder for bedst at sende Deres Rival en kristelig Invitation og indhente hans Svar derpaa.

Philander.

Det synes mig og at være det bedste, men hvorpaa monne jeg skal invitere ham.

Hieronymus.

Et Par Pistoler eller en Klinge er gammel Confect.

Philander.

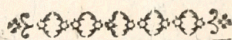
Kaarden forstaaer jeg bedst, men ville Hr. Hieronymus gunstigt behage at hjælpe mig med at opsætte Brevet.

Hieronymus.

So det skal skee, har De Pen, Blæk og Papiir.

C

Phi

Philander.

Vil De behage at trine ind i mit Contoir, der findes alting ved Haanden.

Hieronimus.

Ja nok.

(Han gaaer.)

Scen. 5.

Philander og Hendrich.

Philander alleene.

Den Høieste veed, hvorledes dette vil spænde af. Jeg kan i det ringeste ikke begribe det; det vil nok see artig ud med mig og den Officeer. Jeg gad giersne vidst, hvem af os to der skal blive paa Bal-Pladsen, enten jeg eller han; o det gyser i mig, naar jeg tænker derpaa. Naar jeg forestiller mig hvorledes han vil svinge sin Kaarde imod mig. Ja jeg synes allerede, at jeg fik en Hyp paa min venstre Kind, mon det er saa eller ikke; Ney det er kunns Indbildning, men siden en blot Indbildning kan være saa empfindelig, saa maa dog en virkelig Blesure være

vær

værrer. Hillemand nu er jeg ret deran, jeg hører
det banker. Jeg skal ey troe han har faaet nogle af
mine Antæg at viide, og nu kommer at overrump-
le mig.

(Det banker stærk paa Dorren, han gaaer hen og
raaber:)

Hvem er der?

Hendrich.

Det er mig.

Philander.

Hvad for en mig.

Hendrich.

Mig med Kaarden

Philander.

Her kommer ingen ind.

Hendrich.

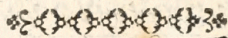
Det er Deres Diener Hendrich med Hr. Hies-
ronymusses Kaarde.

Philander.

Er det dig.

(Han lukker op.)

Saa kom ind.

Hendrich.

Jeg troer Herren havde i Sinde at lade mig blive staaende uden fore.

Philander.

Jeg var bange det var onde Mennesker.

Hendrich.

Hvem meener Herren turde vove at være saa næseviise.

Philander.

Der kunde findes nok af saadanne; men om jeg skal sige min Sandhed, tænkte jeg, at du havde hørt noget, og gaaet og brakt det ud igien, og alt saa den der bankede, havde været min Rival.

Hendrich.

Nej Herren maa have bedre Tanker om mig end saa; han kan være forsikkert, jeg er saa tavst som en Gaas.

Philander.

Ja jeg maa ind til Hr. Hieronymus, du kan tage af Bordet imedens.

(Han gaaer, og Hendrich rydder af Bordet.)

Scen.

Scen. 6.

Hieronimus og Philander.

Philander.

Nu Hr. Hieronymus, nu kommer jeg nok at for-
styre Dem i Deres Noelighed.

Hieronimus.

Nej saa men, nu just blev jeg færdig.

Philander.

Jeg er meget nysgierrig efter at høre Ind-
holden.

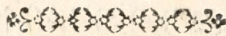
Hieronimus.

Vil de nu behage at høre da.

(Han læser høyt saaledes:)

Monsieur!

„ Da jeg er kommen efter, hvorledes De har vee-
„ ret saa uforfhammet og dumdriftig, at De har
„ understaaet Dem til, at berøve mig min aller-
„ kiereste Skat jeg havde i min Eye, og som var
„ det Eeneste, der var i Stand til at fornøye mig;
„ saa er det jeg herved lader Dem tilmelde, at De,
„ dersom De vil passere for en brav Cavalier, gjør

„ mig den Ære at møde mig paa en Kaarde i Af-
 „ ten Klokken 5, paa hvad Sted, De selv ved
 „ Buddet behager at udvælge, da jeg vil see at
 „ giengielde paa Dem, den mig tilfoeyede Tort og
 „ Skade.“

Philander.

Philander.

Det er paa min Honeur ret martialsk stillet,
 jeg tænker vist min guten Officeer vil falde i Daas-
 nelse ved at læse det.

Zieronymus.

Det tænker jeg med; lad os nu forsegle det,
 laan mig deres Signete.

(Han forsegler det)

Philander.

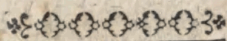
Hendrich.

Hendrich.

Herre.

Philander.

Løb i en Hast ned i den forgyldte Soel, og
 spørg efter en Lieutenant som nyelig er kommen ind
 fra

fra Landet, og levere ham dette Brev, og faae Besked tilbage.

Hendrich.

Det skal skee.

(Han løber.)

Scen. 7.

Philander og Hieronymus.

Philander.

Nu kan jeg svære høyt og dyre, at der er saa stor en Angest over mig, at mit ganske Legeme ryster og bæver.

Hieronymus.

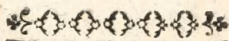
Vor Herre bevare os, kan De nu alt være saa bange, maa der blive meere af siden, det er aldrig værd at tage Hatten af før man seer Manden.

Philander.

Jeg kan just ikke heller sige, at jeg er saa bange, men dog zitterer mit heele Legeme.

Hieronymus.

Ga som jeg siger, vil der blive meer af siden.

Philander.

Nej jeg tænker dog vist det skal ingen Nød faae.

Hieronymus.

Det vil vise sig, naar Tiden kommer.

Philander.

Paa det jeg kan være ved en god Courage, og tillige noget exerceret til vi skal i Færd med hinanden, kunde Hr. Hieronymus tiene mig i, at tage sin Kaarde, og lade os sægte lidet sammen for Plaisir.

Hieronymus.

Nu har jeg paa min Ære aldrig tænkt, Hr. Philander havde været saa eenfoldig.

Philander.

Hvorfor kalder De mig saa.

Hieronymus.

Hvad kan jeg kalde det andet, hvorledes meener De det vilde flæde, om nogen kom over, og saae os to gamle Gieffe gaae saaledes og narres for os.

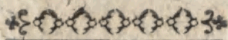
Philander.

Det er det samme hvorledes det flæder; der er Kaarden, kom nu.

Hieronymus.

Nej det gider jeg ikke.

Phi

Philander.

Der er ingen Snak for, De maa, det er en
Mus.

Hieronymus.

Jeg gjør det i ald Sandhed ikke; men i Aften,
kommer de saa i Knibe med Officeren, skal jeg assi-
stere Dem.

Philander.

Jeg er Dem obligeret, men ha, ha, ha, hi,
hi, hi, nu falder jeg dem an, nu skal de nødes at
gribe til Gevær.

(Han stiller sig i Positur med Kaarden i Haanden,
og raaber Puf; i det samme aabner Hendrich
Dorren, og han af Forstrækkelse taber Kaarden
og løber ud.)

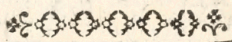
Scen. 8.

Hendrich og Hieronimus.

Hendrich

(Kommer ind saa hidseblæsende, at han neppe kan
drage sin Waade, og siger:)

Gud skee Lov, jeg slap saa vel af den Labyrint.

Hieronymus.

Hvorledes fandt du Officeren.

Zendrich.

Ja net op.

Hieronymus.

Kurde du vel staae hos ham, mens han læste Brevet.

Zendrich.

Ja med stor Angest.

Hieronymus.

Da han havde læst det, hvad sagde han da til dig.

Zendrich.

Han spurgte mig hvad min Herres Betiening er, og svarte jeg ham da, han var intet noget.

Hieronymus.

Hvad svarte han dertil.

Zendrich.

Dertil svarte han, at samme var godt i Dynesne, og hils din Herre, Monsieur Integodt, at han maa være en stor Nar og Ubekat, at han vil indlade sig i saa forvoven en Correspondence med mig. Det er snart ikke værd at besvare hans skeits Brev,
men

men dog for hans egen Honeurs Skyld vilde han giøre det. Svorpaa jeg maatte bie, imedens han skrev følgende Brev, som han leverte mig, gelejdet med disse Ord: Da du Hundsvott, påf dig nu.

Hieronimus.

Det var noget haardt at gaae paa Hendrich.

Hendrich.

Za det veed Morten, men aber hvor er min Herre.

Hieronimus.

Nu skal jeg kalde paa ham, han er inde, enten at exercere eller philosophere, hvad det skal være.
(Han gaaer ind og kalder paa ham.)

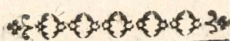
Scen. 9.

Hieronimus, Philander, Hendrich
og Erich.

Philander.

Nu Hendrich, flye mig Brevet, han saae vel fæl barbarisk ud.

Hens

Hendrich.

Forsfærdelig.

(Han slyer ham Brevet.)

Philander.

Nu Hr. Hieronymus skal vi see. Baade er jeg nysgierrig og tillige er jeg endeel bange, det kan jeg ikke nægte.

Hieronymus.

Vel er De en af mine beste Venner, men tillige er De meget Pedantisk i deres Væsen, det kan jeg ikke fordrage. Vil De behage at brække Brevet.

Philander.

Ja nu skal jeg brække det.

(Han brækker det, taer det op og siger:)

Nu skal De see en Skraalen.

Hieronymus.

Det er vel strengt.

Philander.

Med mindste Dyelast kand jeg see det er haardt; thi jeg blev vaer, at jeg deri bliver skieldet for en Coujon, hvad tænker De vel.

Hieronymus.

Da veed jeg Hr. Philander vel ikke tager sig noget deraf, da saadant Navn passer sig vel ey paa Dem.

Phie

Philander.

Hey slet ikke, thi jeg mangler intet uden Courage.

Zieronymus.

Dermed maa de ikke lade Dem forstaae, thi spørger deres Rival det, saa vil han med Raisson skielde Dem for en Coujon. Friis Mod og halv Taring er altiid det beste. Laan mig Brevet.

Philander.

Der er det.

Zieronymus.

Vil De nu behage at høre:

(Han læser høyt:)

Mon sieur!

„ Ob deres Schreiben von Tags Dato war snart
„ nicht bærø zu deparren, doch um min eigen Ho-
„ neur zu giören, lader jeg euch bekientgiören, daß
„ ihr nach deres eigen Invitation up ehelich Parole,
„ Erue und Lauben, modter mich up eine Klinge,
„ udte bey die neue Budten bey den grossen Pul-
„ ver-Thurm, Kl. 5, da jeg soll læren euch, daß
„ ihr ein Coujon sey für mir. “

N. N.

Lieutenant.

Phis

Philander.

Nu har jeg nok, jeg troer ikke jeg vil have med ham at bestille.

Zendrich (sagte:)

Sa det er dig bedst tienligt.

(høyt:) Da vilde det blive Herren en stor Tort, og mig med.

Philander.

Dig.

Zendrich.

Sa i høyeste Grad.

Philander.

At det vilde være mig en liden Skam, kunde jeg nogenledes finde mig i, men hvorledes det kunde være dig nogen Tort, begriber jeg ikke.

Zendrich.

So naar min Herre lider saadant et Skaar i sin Ære og Reputation, saa er det en naturlig Følge, at enhver, som mødte mig, der bær hans høye respective Livree, vilde pege Sindre af mig, og det maatte jeg ikke vel lide.

Philander.

Sa det er saavidt sandt, men var du i mit Sted, vilde du være anderledes til Sinds.

Zena

Hendrich.

O nicht doch, scheiß mit der Officeer. Sag Herren ham kuns i Kardusen og kast ham paa Hovedet i Rendesteenen, jeg skal paa min Hillemend strax nappe ham i Vingebeinet og kaste ham i Luften, ja med et Ord: Jeg skal paa min Siel, spille saadan en Langbolt med ham, at der ikke skal blive en heel Lem paa ham.

Hieronymus.

Hendrich er min Troe fir; det var ret Hendrich, du skal rigtig følge med som Secundant.

Hendrich

Jeg vil gierne følge med, men Sergeant vil jeg bitter men ikke være, thi saa torde jeg ikke karsnefle den Canaille, som jeg har Mod til; o! havde jeg ham under mine Tænder, skulle jeg knase ham saaledes.

(Han gnisler med Tænderne, stamper og stiller sig bister an.)

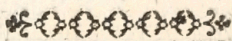
Hieronymus.

Jeg sagde ey heller du skulle være Sergeant; men Secundant.

Hendrich.

Sa hvad er det Secundant.

Hier

Hieronymus.

Det er saadan en, der skal være til Hielp naar
det gielder.

Hendrich.

Ja det vil jeg gierne.

Philander.

Ja du skal være den eene.

Hendrich.

Og Erich den anden.

Hieronymus.

Ja nok, er I nu gode Venner.

Philander.

Er de det ikke, maa de nu være det, jeg troer
ikke nogen af dem bær Had.

Hendrich.

Jeg maae ikke.

Hieronymus.

Erich ikke heller.

Philander.

Kald paa Erich Hendrich.

Hendrich.

Han er i den forreste Stue, naar vi gaaer,
skal jeg siige han skal følge med.

Hier

Hieronimus.

Ga nu er Klokken tre Qvarteer til 5, nu er det paa Tiden.

Philander.

Det er ikke mueligt.

Hieronimus.

Der kan De see.

(Wiiser ham paa Uhret.)

Philander.

Ga nu faaer jeg sætte min Kaarde paa.

Hieronimus.

Jeg ligesaa.

(De sætter Kaarderne paa)

Zendrich.

Herrerne seer min Troe ret martialske ud, som de skulle hen at slaae Simson ihjel. Jeg og Erich maae og have vores Bevæhr.

(Han raaber:)

Erich har du din Prygl, jeg har min.

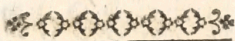
Erich uden for Døren.

O ja.

Philander.

Lad os nu gaae da.

(De gaae, og dermed endes den 1ste Act.)

Actus II.

Scen. I.

Philander med Følge paa Benen ud til det bestemte Sted, hvor Kampen skal gaae for sig.

Philander.

Men Hr. Hieronymus naar vi nu kommer der, hvorledes mon det saa vil spænde af.

Hieronymus.

Det vil komme paa en Prøve an, den der bedst kan staae sig, maa nødvendig vinde.

Hendrich.

Hvad Gejeren anbelanger, hører den sikker nok Herren til.

Erich.

Det samme tænker jeg.

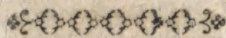
Philander.

Alle har et godt Haab uden jeg.

Hendrich.

Gid Guden være forsagt.

Phis

Philander.

Ja Gladder har vi nok af.

Hieronymus.

Nok er det Mod maa hertil, ellers er det slet
bestilt, forfagt maa man ikke være.

Hendrich.

Var det mig Sagen angik, kan De være forsikret, jeg skulde viise mig saa lief, som enten Alexanders Magnus eller Philippus Melancton.

Philander.

Hvad som Philippus Melancton, var han saa modig, han var jo en Kirke Lærer.

Hieronymus.

Ja derfor kunde han gierne være modig, men jeg forstaaer nok Hendrich, han meener Philippus Magnanimus.

Hendrich.

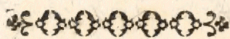
Rigtig, den Karl var det; ja saadan skulde jeg føre mig op.

Hieronymus.

Det var ret Hendrich.

Hendrich.

Ja jeg blev min Troe, om jeg skal sige min Sandhed, saa grum som den Tartariske Bonde Sa-

merlans, saa at jeg, ligesom han slæbde om med den Tyrkiske Kæyser, skulde tage min gode Monse. Officeer, og slæbe ham efter mig, hvor jeg gif.

Hieronymus.

Nu Hr. Philander nu er vi ved Stedet.

Philander.

Hvor er det.

Hieronymus.

Dette er Pladsen, og de Huuse De der seer, ere de saa kaldte Nyeboeder.

Erich.

Nu i Guds Navn da.

Hendrich.

Jeg troer bitter men Erich begynder ogsaa at valse.

Erich.

Vist gjør jeg ikke.

Philander.

Holt eders Gladdren i, men Hr. Hieronymus min Rival er jo ey kommen endnu.

Hieronymus.

Ney jeg fornemmer intet til ham, maaskee han kan være et Sted her omkring paa Luur.

Hens

Hendrich.

Det lod kuns slet af saadan en Cavalleer.

Erich.

Jeg synes jeg seer et Glimt af en Lygte.

Philander.

Det er vel Officeren med sit Følge.

Hieronymus.

Ja paa min Vre er det ham.

Philander.

Hille Død træf fra Læret og stil eder i Orden.

(De trækker Kaarden ud; Hendrich og Erich faaer med oprakte Stofke.)

Hendrich.

Nu ere vi færdige, skal vi hugge til strax?

Hieronymus.

Ney J skal holde eder voelige til J faaer at see, hvor hen vil.

Philander.

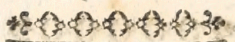
Ja nu vil vi tie bom stille, og gaae lige hen til Krudtaarnet.

Hieronymus.

Ja nok.

(De gaaer.)

Scen. 2.

Officieren med Følger uemlig hans Tiener
Gert og en Soldat, navnlig Philip Hochberg.

Officieren.

Hier ist hohle mich der Schneider weder Kax oder
Mause.

Philip Hochberg.

Meinet mein Hr. Lieutenant daß solche Coujo-
nen dürfen hier kommen.

Gert.

O nicht doch, sie bleiben gern weck.

Officieren.

Der Teufel solt sich hohlen, ich soll sich par-
tiren.

Philip Hochberg.

Daß haben sie miritirt.

Gert.

Ja mehr darzu.

Officieren.

Wusste ich man, wo sie wäre, lasset uns fort-
gehen, vielleicht wir sich antreffen könnte.

De andre begge.

Ja das ist am besten.

(De gaaer nærmere hen til Krudtaarnet, og der træf-
fer Philander og hans Følge.)

Scene 3.

Philander og Officeren, hver med
sit Følge.

Officeren.

See guten Abend, welcher von diese guten Herrn
ist mein Contra-Part.

Hendrich.

Alle sammen, hohle mich der Kuckul.

Hieronymus.

Hold du dig kuns roelig Hendrich.

(til Officeren:)

Ney her ved Siden af mig finder De Manden.

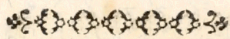
(pegende paa Philander.)

Officeren.

Ist das ihm Monsieur.

Philander (stielvende.)

Ja det er mig.

Officeren.

Ha, ha, ha, nur mus ich lachen.

Hieronymus.

O min Herre, De behøver ikke at være saa spodsk.

Hendrich.

Staaer du Tydske Heppese og begriner Herren, skal jeg veritabel maale dig en ud af min Prygl, saa du skal føle det.

Officeren.

Halt es Maul Canaille, und das gleich.

Philip Hochberg.

Soll jeg in Færd mit dich, skal du gewis en Unglück faaen.

Hendrich.

Erich er du død, eller sover du.

Erich.

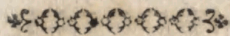
Nej jeg er min Troe ved Haanden, naar det udkræves.

Hendrich.

Saa lad os gribe an strax.

Hieronymus.

J skal holde eder paa eders eget; J har intet andet at forrette, end som Secundanter at være ved
Haano

Haanden; det er kunns Hr. Philander og Lieutenan-
ten, der har med hinanden at gjøre.

Officeren.

Nur was wollet ihr mir, hier bin ich, zieg
aus, hei sudra Malheur.

(Han trækker ud og svinger med Kaarden ad Phi-
lander.)

Philander (stielvende.)

Jeg er færdig.

(Derpaa begynder de, og holder ved en Tiid lang
at sægte med hverandre, til Hendrich, som staaer
bag ved, uformærkt gier Officeren en Hvp, saa
han taber Kaarden, og begynder Philander, som
observerte Hendrichs Kueb, saaledes:)

Er De fornøyet.

Officeren.

Ja.

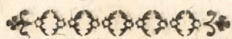
Zieronimus.

Giver nu hverandre deres Hænder til Venskabs
Segn, jeg holder for, det er ikke værd at være
Uvenner.

Officeren.

Ja wohl dan.

(De giver hinanden deres Hænder.)

Hendrich.

Siden de giver hverandre deres Hænder, og ere gode Benner, holder jeg for det er best vi gode Herrer Secundanter paa begge Sider gjør det samme. — Gert der er min Haand, nu Erich giv du Philip din.

(De gir da og hinanden Hænderne.)

Hieronymus.

Siden nu Hr. Lieutenanten og Hr. Philander ere gode Benner, saa kunde vi nu samtlig, for saa meget desto meere at fornye Venskabet, følges ad hiem.

Philander.

Saa behager Lieutenanten at følge med.

Officeren.

Wohl muß ich sagen, ich habe nicht viel Zeit, doch aber soll ich die Ehre haben.

(De gaae.)

Scen. 4.

Officeren, Philander, Hieronymus
og Hendrich.

Officeren.

Diese ist wahrhaftig die erste Mahl ich habe die Ehre hier zu seyn.

Phie

Philander.

Ja det skal eengang være den første.

Zieronymus.

Vær saa artig at sætte sig.

Officeren.

Ich danke. (Han sætter sig.)

Philander.

Siden Lykken har nu søyet det saa, at vi ere blevne hinandens Venner, og jeg har den Ære at opvarte Dem i mit Huus, kunde De nok vise Dem saa genereux at sige mig, hvor Mademoiselle Charlotte opholder sig.

Officeren.

Ist das auch veritabel dero Liebste.

Philander.

Ja det er, dertil maa De forlade Dem.

Officeren.

Weil ich das höre, und wir nun sind Freunde, so woll ich meine Prætenstionen fahren lassen. Sie ist wahrhaftig hier in die Stadt.

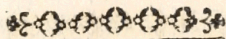
Zieronymus.

Saa er hun fulgt herind med Lieutenanten.

Officeren.

Ja freylich.

Phis

Philander.

Hvor opholder hun sig da med Tilladelse.

Officeren.

Laß mig einmahl sehen, was Donner und Wetter, nur habe ich es bald vergessen. In die St. Anne Straß ind die weissen Lam.

Philander.

Nu er det vel da tilforladeligt at De lader Deres Prætensioner fare.

Officeren.

Zuverlæflich.

Philander.

Hendrich.

Hendrich.

Herre.

Philander.

Stop Lieutenanten en Pibe Tobak.

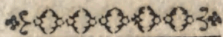
Officeren.

Nein ich habe wahrhaftig kein Zeit, nur mus ich abmarschiren.

Zieronymus.

Det haster ikke.

Of.

Officeren.

So gemis. Gehorsamer Diener Adieu.

Philander.

Lys Lieutenanten ud Hendrich, Skynd dig.

(Lieutenanten vender sig 3 a 4 Gange at giøre Complimenter, og usforvarende falder over sin Kaarde, hvorved Hendrich sikker i at hiertelee, og er færdig at tabe Lysen. Lieutenanten reyser sig igien, gjør Excuser, hilser paa nye og gaaer bort.)

Scen. 5.

Philander og Hieronymus.

Philander.

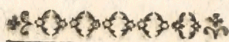
Gud skee Lov vi fik Ende paa den Allarm, jeg vandt dog saa meget derved, at jeg fik opspurgt min allersødeste Charlottes Opholdssted, saa jeg dog nu kan sige:

Endnu Forhaabning er,
Om den som jeg har Pier.

Hieronymus.

Ja vel var det, den Tummel fik Ende, men at De har saa stor Inclination til Tomstuen, kan jeg slet ikke consentere.

Phis

Philander.

Hvorfor ikke?

Hieronymus.

Det har saa sine Raasons, som jeg ikke vil nævne.

Philander.

Sig mig hvorfor?

Hieronymus.

Sig mig først har De rigtig i Sinde at vil ægte hende.

Philander.

Det forstaaer sig.

Hieronymus.

Saa kan jeg ikke sige noget.

Philander.

Skal vi være Venner, maa De.

Hieronymus.

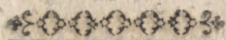
Da De frister mig derom, vil jeg sige Dem saa meget, dette Egteskab vil aldrig blive lykkelig.

Philander.

Uf hvad Aarsag?

Hieronymus.

Det har saa mange Aarsager, og da jeg troer ikke, De taer mig det usierligt op, skal jeg dog sige Dem

Dem nogle af hendes Hoved Fejler. 1.) er hun
alt for ung.

Philander.

Men overmaade deylig.

Hieronymus.

2det alt for Coqvettiff.

Philander.

I mine Dyne meget dydig.

Hieronymus.

3die lidet eller intet beqvem til en Huusholdning.

Philander.

Evertimod til alle Slags Ziirligheder og Ho-
nettiteter.

Hieronymus.

Hvad jeg siger, har De noget derimod, for
hver af mine Ord har De 10 at indføre.

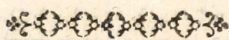
Philander.

Om de sagde ogsaa nok saa meget, kunde De
dog ey bringe mig fra mit Forsæt.

Hieronymus.

Ja, ja, jeg siger Dem kun min Meening,
De vil vist i Tiden komme til at give mine Ord
Magt.

Phis

Philander.

Det maa gaae hvor det vil, saa er jeg nu saaledes sindet, at jeg kan ikke forandre mit Besslein.

Hieronimus.

Lil Lykke, jeg vil ønske af mit Hierte, det maa skee til det beste.

Philander.

Jeg takker for Deres Ønske, meener De det kun oprigtig.

Hieronimus.

Vær De kuns forsikkert derom. Jeg kan vidne hellig, jeg meener Dem i alting oprigtig, og har sagt alting i Kierlighed.

Philander.

Det troer jeg og vist, er Dem des Aarsage overmaade obligeret; og da jeg elsker Dem, og holder Dem for min bedste Ven, beder jeg, sig mig dog Deres Tanker, om det Giftermaal ikke kan dog blive godt, heldst da jeg for min Person, som De selv veed, er Eyere af 30000 Rdlr.

Hieronimus.

Ved Guds Bistand kan alting blive godt.
Men —

Phis

Philander.

Tilforn har De lastet mig for mine afbrudte Ord; hvad vil De nu sige med dette Men.

Hieronymus.

Jeg tvivler paa, at det vil lykkes.

Philander.

For de Marsagers Skyld De har opregnet.

Hieronymus.

Ja egentlig for Dem.

Philander.

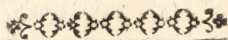
Men meener De en mine 30000 Rdlr. skulle kunde raade Bod derpaa, hvad siger De derom.

Hieronymus.

Nej min Herre. Vel sandt, Penge ere gode, 30000 Rdlr. er en stor Capital; men om samme vare dobbelt saa mange, kunde de en være i Stand til at raade Bod paa saadanne Ulygheder, der kunde flyde af et ulykksaligt Egtekab, men kunde der ved læt faae Ende.

Philander.

Ja det tilstaaer jeg, det kan have Næmelighed, men jeg er nu saa indtaget af dette Fruentimmers Skionhed, saa jeg, i hvor det og siden vil løbe af, en nu er mægtig til at imodstaae. De maa derfor en mere fraraade mig, thi det hjælper intet.

Hieronymus.

Jeg skal aldrig tale et Ord meere, enten til eller fra.

Philander.

Min Herre taer det ey fortrydelig op, jeg forlader Dem et Øyeblik, i dette Moment skal jeg staae her igien.

Scen. 6.

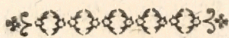
Philander (alene.)

Uch hvad er dog Forliebelse i Verden, hvad kan dog ey en heftig Kierlighed virke hos et Menneske. Jeg elsker, veed ey om jeg elsker igien, jeg er ligesom henrykket. Jeg bær en heftig Kierlighed til den, som een af mine bedste Venner raader mig fra at ægte. Hvad skal jeg i denne Sag tage mig fore; skal jeg fare fort dermed, eller skal jeg afstaae ders fra? Skal jeg giøre det første, eller skal jeg giøre det sidste. Det første bliver vel det bedste. Dette er en tvivlsom Sag; først saae jeg den Relation, at hun (min Deylige) har absenteret sig med en Officer;

ficeer; jeg erfarer det forholder sig saa i Sandhed; jeg kommer derover i en svær Tumult med Office-
ren; da den Sag er bilagt, fatter jeg Kierlighed
paa nye, ja langt større end nogen Tiid tilforn.
Jeg beslutter at ægte hende, jeg bliver fraraadt, der
bliver sagt mig, hun er for ung, hun er en Coqvete
te, hun forstaaer intet af en Huusholdning. Jeg
proponerer mine 30000 Rdlr., som noget, der skal
kunde være i Stand til at raade Bod paa alle disse
Banskeligheder; men ney, jeg saaer gyldige Grun-
de, der ere i Stand til at give mig en tydelig Over-
beviisning om, at jeg fauter og tar feyl. Dog uag-
tet alt dette, hvad bliver herved at gjøre, hvad bli-
ver Udfaldet, intet andet end dette: Jeg vil, jeg
maa, jeg skal have min allersødeste Charlotte. Hun
eene og allene, skal være den der skal glæde og for-
noye mig. Med et Ord, hun skal være min Ægtes-
Kone. Jeg vil strax sætte mig ned at skrive hende til.

(Han sætter sig og skriver, og saasnart han har
skrevet det, kalder han paa Hendrich, og befaler
ham at bære det ned i St. Annegaden i det hvide
Lam, til Mademoiselle Charlotte; derpaa gaaer
han til Hieronymus igien.)

Scen. 7.

Philander, Hieronymus og Hendrich.

Philander.

Nu er jeg her igien; De er vel ey vreed, jeg saaledes løber fra Dem.

Hieronymus.

Ingen Complimenter.

Philander.

Det er min Skyldighed. Kan De giette hvad jeg tog mig til, medens jeg var borte.

Hieronymus.

Nej.

Philander.

Jeg var saa men inde i mit Contoir at expedere et Brev til min Kiereste, som jeg lod Hendrich løbe affted med.

Hieronymus.

Sa det var ret.

Philander.

De siger eet og meener et andet.

Hies

Hieronymus.

Jeg ønsker gjerne at være befriet for at tale
meere derom.

Philander.

Det maa De ikke sige, thi det fornøyer mig
saa, at jeg kan have en god Ven at tale med i slige
Affairer.

Hieronymus.

Og De følger dog Deres eget Hoved.

Philander.

Det gier jeg rigtig i denne Vost, men dog ikke
i andre.

Hieronymus.

Det er den vigtigste blant alle, følgelig høyst
fornøden at være præcaut i denne.

Philander.

Ja det er sandt nok, men — —

Hieronymus.

Men Kierlighed tar Overhaand, vil De sige.

Philander.

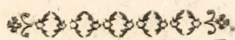
Det var just min Meening.

Hieronymus.

Det banker.

Philander.

Det er nok Hendrich. Hier ein!

Hendrich.

Jeg skal hilse Herren saa flittig, der er et Brev fra Jomfruen.

Philander.

Godt, hvad sagde hun til dig.

Hendrich.

O hun var min Siel ferm, hun tog Brevet smilende, og da hun havde læst det, og expederet dette, lebeerte hun mig det, bad mig hilse Herren, og gav mig oven i Kiøbet denne Ducat. Vor Herre velsigne hende, gid det gaaer hende vel, det er min Troe en deylig Frue Herren faaer.

(Han vender sig til Spectatores og siger:)

Jeg meener min Siel intet med det.

Philander.

Der maa du see Hendrich.

(til Hieronymus:)

Hører de Hr. Hieronymus hvor vel min Hendrich er fornøyet med min Kierefte.

Hieronymus.

Det er vel de kan være fornøyet med hverandre.

Philander.

Vil de see Brevet.

Zies

Zieronymus.

Jeg læser aldrig Fruentimmer's Skrift; læs
De, saa vil jeg høre.

(Philander tar det og læser høyt:)

Elffeligste dyrebare Ven!

„ Deres klerligste for mig saa høyst angenemme
 „ Skrivelse af Dags Dato, har gjort saa stor Ind-
 „ flydelse paa mit Hierte, at hvis ey Deres des-
 „ uden overmaade yndige og smukke Gestalt i For-
 „ vejen havde udvirket samme, den skulle alleene
 „ have været nok til at overtale mig. Jeg tvivler
 „ aldeeles ikke paa, at jo nedrige Gemytter har gjort
 „ deres til at foruroilige os, og til intet gjøre vores
 „ Forening, hvilket jeg med stor Smerte og Hier-
 „ tens Bekymring har maattet erfare af den Om-
 „ stændighed De for min Skyld nyelig har været
 „ i med Officeren. Af Deres behagelige Skri-
 „ velse fornemmer jeg med Bedrøvelse, hvorledes
 „ Skarns Folk og scandaleuse Mennesker har fore-
 „ bragt, at jeg skulle have absenteret mig med sam-
 „ me. Men langt fra, et af største Betydenhed og
 „ for mig høyst vigtig Errende var det, der nødde
 „ mig at tage mod hvad Lejlighed, der gaves. Da

„ jeg nu ey har dulgt noget af alt det, der ligger
 „ mig paa Hjertet, og kan være til Præjudice paa
 „ enten af Siderne, saa er jeg fuldkommen persua-
 „ deret til at troe, at intet hos Dem, saavel som
 „ ogsaa hos mig, nogen Tiid herefter meere skal kunde
 „ være mægtig at hindre vores Kierlighed. Efter
 „ kierligste Anmodning har jeg i Aften den Ære
 „ at profitere af Deres mig saa dyrebare og behage-
 „ lige Selskab, hvornæst jeg bestandig har den
 „ Ære, til min Død at kaldes

Deres
 troe hengivne
 Charlotte.

Hieronymus.

Ga det er smukt.

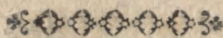
Philander.

Nu kan De høre af hendes egen Skrivelse, at
 hun er uskyldig, og alt det, der er bleven sagt om hende,
 er Løgn.

Hieronymus.

Det er mig kiert, det er saa meget desto bedre;
 men er De dog saa eenfoldig at De troer al-
 ting.

Zens

Hendrich.

Ja Herren kan man gierne bilde ind at Maanen er gjort af en grøn Ost; men dog hvad Jomfruen angaaer, maa han nok troe hende, thi hun er min Troe flink.

Hieronymus.

Der kan man see, hvad en Ducat kan gjøre.

Hendrich.

Ja hvem der giver mig noget holder jeg med.

Hieronymus.

Det gjør du ret i Hendrich.

Hendrich.

Det gjør jeg min Troe og, ha, ha, ha.

Philander.

De tænker jeg er saa lættroende Hr. Hieronymus; ney langt fra, men her finder jeg det, der nøder mig.

Hieronymus.

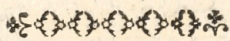
Jeg vil troe det.

Philander.

Ja De taler altid saa spodsk derom; De hørte jo Brevet selv, og erfarer, saavelsom jeg, at hun er uskyldig.

Hendrich.

Skikkelige honette Folk kan læt blive ilde omført.

Hieronymus.

Ducaten snakker for dig min gode Hendrich.

(til Philander:)

Men skal De min Hr. Philander være saa snart til at troe et Fruentimmer.

Philander.

Ja hende vil jeg nok troe.

Hendrich.

Det kan Herren med Raison.

Hieronymus.

Nu vil jeg ønske Dem en god roelig Nat.

Philander.

Hvad vil De nu gaae.

Hieronymus.

Det er paa Siden.

Philander.

De maae blive noget endnu.

Hieronymus.

Nej Siden tillader det ikke.

Philander.

Siden jeg ikke kan overtale Dem nu, maa De endelig vist komme igien siden.

Hies

Hieronymus.

Er det mueligt, skal det skee.

Philander.

De maa.

Hieronymus.

Ja det skal skee, Deres Tiener Adieu.

(Han gaaer.)

Scen. 8.

Philander og Hendrich.

Hendrich.

Det er ret en snorrig Piece den gamle Hieronymus.

Philander.

Ja det maa du sige Hendrich, han vil slet ikke at jeg skal indlade mig i Egtteskab med den Jomfrue.

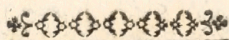
Hendrich.

Det skal Herren min Troe intet bryde sig om; jeg garanderer han saaer en god Frue, jeg har selv haft andre Tanker, men nu kiender jeg hende.

Philander.

Det glæder mig, at jeg hører, dog nogle bisfalder mig; men synes du ikke hun er smuk.

Hen

Zendrich.

Ja overmaade.

Philander.

Ja jeg haaber ikke at tage feyl.

Zendrich.

Nej Herren er min Troe alt for stor en Kiendere af Galanterier.

Philander.

Derfor troer jeg neppe jeg har taget feyl.

Zendrich.

Det veed jeg; men maa jeg driske mig til at spørge, naar Herren vil holde Bryllup.

Philander.

I Aften kommer Jomfruen her, og kan jeg overtale hende, vil jeg see til at holde Bryllup i Aften.

Zendrich

(hopper, springer og siger:)

O Gud ske Lov det bliver mig en god Aften

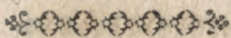
Philander.

Du er kuns om Profiten, hvor det gaaer.

Zendrich.

Jeg kan ikke sige Herren, hvor gal jeg har været paa den gamle Hieronymus for hans Glæder,

der,

der, af Marsag, jeg har været bange Brylluppet
skulle gaae overstyr.

Philander.

Ney den Gang ikke.

Zendrich.

Men er nu Herren belavet paa hvad der hø-
rer til.

Philander.

Ga der skal intet manqvere.

Zendrich.

Men siden Gomsfruen ey veed selv, at det skal
skee i Aften, saa er hun vel ikke assisteret til at
staae Brud.

Philander.

Hun gaaer prægtig hver Dag, og maa du
ikke tvivle paa, at hun jo, nu naar hun kommer til mig,
er klædt paa det prægtigste, hvad der fattes, nemlig
Smykker og saadant, findes hos mig.

Zendrich.

Men har Herren ladet invitere nogle til Bryll-
uppet.

Philander.

Jeg agter ey at vil have ret stor Forsamling.
Sr. Hieronymus kommer for det første, og kan du
løbe

løbe hen til Officeren, og bede han vil giøre mig den
 Være at komme med, saa faaer vi vel nogle flere
 siden.

Hendrich.

Herren vil min Troe ikke giøre stor Sæt af det.

Philander.

Det behøves ikke heller Hendrich; Skynd du
 dig at gaae, som jeg sagde dig. Nu vil jeg begive
 mig til Noelighed et øyeblik, skient jeg dog veed, jeg
 kan ikke sove meget. Men du maa føre dig i dine
 bedste Klæder.

Hendrich.

Seg skal min Sandten blive saa smul, at Her-
 ren skal ikke blive kionnere.

Philander.

Za godt Hendrich, spring du.

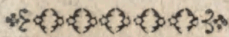
(Han løber.)

Scen. 9.

Philander (alleene.)

Gud være lovet, som dog nu har maget det saa, at
 jeg nu kan komme til at omfavne den, jeg elsker som
 min

min egen Siel, (dog maaskee, hvem veed, om Gud er med den, da jeg følger mine egne Passioner.) I det ringeste vil man søge at indbilde mig, at det ikke vil lykkes mig, det maa gaae hvor det vil, det maa dog skee.

(Derpaa gaaer han og spadserer, og imellem lægger sin Stads og Klæder i Bæve, og derefter gaaer ind i sit Sove-Kammer.)

Scene 10.

Philander og Hendrich.

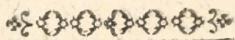
(Hendrich i sin fulde Stads med en stor Peruque paa Hovedet, kommer frem paa Theatret, gnier sine Dyne, foreskilder han er færdig at blive søvrig, og siger til Spectatores:)

Nu skal jeg lukke op, og see, om min Herre er nær ved at vogne. Jeg synes det er paa Tiden, da han skal staae Brudgom i Aften.

(Lukker Dorren op og raaber:)

Naadige Herre, Vil nu Herren klædes paa.

Phie

Philander.

Nu kommer jeg strax.

(Han kommer ind i sin Sloprok og siger:)

Blev mit Vrende forrettet.

Hendrich.

Ja.

Philander.

Bring mine Klæder ind Hendrich.

Hendrich.

Gierne.

(Han kommer slæbende, først med nogle, saa med nogle; klæder Herren i, og bestandig mens han klæder ham paa, staaer og gjør adskillige Grimacer, og da Philander er ifklædt, vender han sig til Spectatores og siger)

Hvad synes Dem, er min Herre ikke prægtig, jo min Troe er han saa, det er nok.

(Hendrich gaaer som en Cavalleer op og ned, stoyter, brystet sig, og siger:)

Men naar Pokker skal jeg troe De vil komme. Jeg maa hen og see ad.

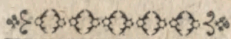
(Han seer ud.)

Bittermend nu kommer min Gandten Officeren.

(Han løber.)

Scen.

Scen. II.

Officeren, Hendrich og Philander.

Officeren.

Sein Diener.

Hendrich.

Udmøge Diener Hr. Lieutenant.

Officeren.

Wo ist der Herr!

Hendrich.

Vil De behage at trine bedre frem i Stuen, der
finder De ham.

Officeren

(til Philander.)

Gehorsamer Diener mein Herr.

Philander.

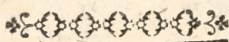
Urbødige Diener, jeg takker mangfoldig, De
dog gjør mig den Ære, at De dog vil være min
Giest.

Officeren.

Davon mach ich mir selbst eine Ehre, darum
nichts zu dancken.

S

Henz

Zendrich.

Lieutenanten saae vel intet til de andre.

Officeren.

Ich sahe eine Porto-Chaise nicht weit hiervon,
weiß aber nicht, wer es wäre.

Zendrich.

Da maa jeg affted paa min Post.

Officeren.

Mein Hr. Philander machet sein Sachen ganz
hurtig.

Philander.

Ja det første var det beste.

Officeren.

Ha, ha, ha, nur verstehe ich am ersten, der
Herr war bang, daß andre sollte sein Schatz weck
nehmen.

Philander.

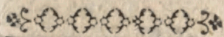
Det har noget i sig.

Officeren.

Das kan aber doch schehen.

Philander.

Det har ingen Noed.

Officeren.

Das wäre auch nicht gut.

Philander.

Nej ikke med det beste. Jeg maa hen at see
jeg syntes der kommer nogen.

Officeren.

Vielleicht die Braut.

Philander.

Ja det er nok saa.

(Han gaaer.)

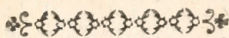

Scen. 12.

Philander, Charlotte, Hendrich, Erich
og Officeren.

(Porto-Chaisen holder for Dorren, Jomfruen træder ind af den, Hendrich og Erich gaaer bag efter at bære hendes Slab.)

Philander med Hatten under Armen, tar og kysser hende paa Haanden, fører hende ind, og siger:
Erbødigste Diener, min deylige Veninde.

Charlotte.

Tienerinde.

Philander.

Deres Ankomst er mig af alle Ting det behageligste, og føler jeg derved den hæftigste Glæde.

Charlotte.

Hvorledes skal min ringe Nærværelse kunde være Anstus til saa stor Glæde.

Philander.

Det er noget min Deylige læt kan forestille sig.

Charlotte.

Saa hvilket min Herre.

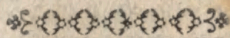
Philander.

Det, at intet er meere i Stand at kunde fornøye, end hvad man elsker.

Hendrich.

Jeg kan gjøre min Sed paa, at min Herre elsker Jomfruen hestig. Han har neppe faaet et Blund i sine Dyne paa nogle Nætter, og om jeg skal sige min Sandhed, holder jeg parol selv en Klac af hende.

Charo

Charlotte.

Det er mig en Hjertens Fornøjelse, og maa
jeg flattere mig lykkelig.

(Hendrich lukker Døren op, og de kommer ind
i Stuen.)

Officeren.

(reyser sig og siger:)

Gehorsamer Diener.

Charlotte.

Tienerinde Hr. Lieutenant, skal jeg have den
Være at finde Dem her.

Officeren.

Die Ehre ist meine.

Hendrich.

(sætter en Stoel frem, og siger:)

Somfruen behager gunstigt at sætte sig.

Charlotte.

Jeg takker.

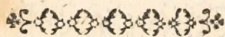
(til Philander.)

De er saa artig at sidde hos.

(De sætter sig hos hinanden.)

Philander.

Men min dyrebare Veninde! hvad mener De
jeg har berammet vores Bryllup i Aften.

Charlotte.

Hvad, hvad siger De, det troer jeg aldrig.

Philander.

Jo det er tilforladeligt, alting er beredt dertil.

Charlotte.

De hrerer mig.

Hendrich.

Det er min Troe sandt, Herren vil min Troe
føre Jomfruen i Brudesengen i Aften.

Philander.

J alle Ting er den Knægt saa næseviis, jeg
kan knap selv faae et Ord indført; min Deylige tar
det ey fortrydelig op, det er af lutter Glæde.

Charlotte.

O nej! men at vores Bryllup er berammeth til
i Aften, falder mig særdeles forunderligt.

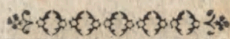
Philander.

Min Allerkiæreste tar det vel ikke fortrydelig
op; om jeg skal sige min Sandhed, kan jeg ey op-
sætte det for sine visse Aarsager.

Charlotte.

Vaa min Side skal ingen Fortrydelse findes,
det være langt fra, men jeg undrer kuns over dets
hastige Berammelse.

Hens

Hendrich.

Gomfruen maa troe mig, Herren kan ey bie længere.

Philander.

Hvor galt han snakker, kunde der være noget i det.

Charlotte.

Min Allerkiæreste skiemter, De pleyer ey ellers at være saa munter.

Philander.

Det er Deres sødeste Nærværelse der opliver mig.

Charlotte.

De behager at flattere.

Hendrich.

Ney min Troe gjør han ey. Hillemand det banker, nu kommer der flere.

(Han gaer og lukker op.)

Scen. 13.

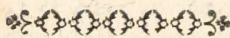
Hieronymus og nogle flere Bryllupsgjæster.

Philander.

Nu Hr. Hieronymus, de holdt dog rigtig Ord.

(Til de andre.)

Velkommen.

Hieronymus.

Ja naar jeg lover noget, vil jeg gierne see at efterkomme det.

Philander.

Det skal De have Tak for; jeg troer ey en gang at jeg for, da jeg bad Dem til mig, lod Dem vide, at jeg i Aften vil holde Bryllup.

Hieronymus.

I Aften holde Bryllup.

Philander.

Ja.

Hieronymus.

Nu har jeg aldrig hørt saa forunderligt.

Philander.

Ja der maa De see, er jeg langsom til at resolvare, saa er jeg des hastigere til at expedere mine Resolutioner.

Hieronymus.

Det mærker jeg.

(Til Charlotte.)

See Deres Diener, Mademoiselle Charlotte, jeg har den Ære at gratulere.

Charlotte.

Ærbødige Taksigelse.

Hier

Hieronymus.

Det er en hastig Forandring, der er gaaen for sig med Dem og Hr. Philander.

Charlotte.

Det maa De sige.

Hieronymus.

De veed at afgjøre Deres Sager i en Hast.

Philander.

Hvad jeg vil have frem, lader jeg ikke gierne henstaae længe.

Charlotte.

Da kan jeg forsikre, intet at have været mindre mine Tanker, end i Aften at gaae til Brude-
Skammelen.

Hieronymus.

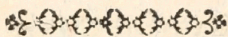
Og jeg troer, intet at have været meere i Hr. Philanders, end at faae Jomfruen i Brude-
Sengen i Aften.

Charlotte.

Hr. Hieronymus kan ogsaa brav med at skiemte.

Hieronymus.

Det er veritabel sandt jeg siger; thi Jomfruen veed jo vel, at Kierligheden er altid hæftigst i Begyndelsen.

Philander.

Hr. Hieronymus taler vist af Erfarenhed.

(Imedens de saaledes sidder og suakker, aabnes Døren af Hendrich, som siger, at det nu var paa Tiden, da alle de øvrige vare forsamlede. Derpaa gaae de da Parviis, imedens blæses i Trompeterne. Hendrich og Erich gaae bag efter og bære hendes Slæb, og dermed endes den 2den Act.)

Actus III.

Scen. I.

Hendrich og Philander.

Hendrich.

Derksom jeg vedste Herren ikke blev vreed, kunde jeg sige ham noget.

Philander.

Hvad er det?

Hendrich.

Herren bliver vreed.

Phis

Philander.

Sig mig hvad er det?

Zendrich.

Jeg tør ikke.

Philander.

O Gladder! jeg bliver ikke vreed.

Zendrich.

Kan jeg forlade mig dertil.

Philander.

Ja vist.

Zendrich.

Herren er tids nok bleven gift.

Philander.

Hvorledes.

Zendrich.

Saa jeg troer Herren er Hanrey.

Philander.

Hvad siger du?

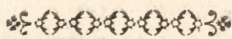
Zendrich.

Sagde jeg ikke nok, Herren blev vreed.

Philander.

Du har giort mig saa fortunlet i mit Hoved, saa jeg er særdig at daane. Fortæl kun, jeg er ey vreed.

Zena

Zendrich.

Da Herren var ude, var Officeren hos Fruen.

Philander.

Derfore er det ey sagt jeg er Hanren.

Zendrich.

Herren maa troe mig, havde han seet hvad jeg saae, skulle han forundre sig.

Philander.

Hvad saae du da?

Zendrich.

Jeg frygter Herren tar sig det for nær.

Philander.

Dølg intet for mig.

Zendrich.

Jeg saae de sad og kyste og slikkede hverandre.

Philander.

Hvad siger du?

Zendrich.

Og jeg hørte en heel Deel af deres Kneb og Overlæg, hvorledes de vilde blinde Dzynene paa Herren, og oven i Kiøbet, at den Tydsk Canaille paa sin Tydsk sagde: Der Nar kan man leicht fixiren, umb kurzen Zeit soll ich hier wieder sein.

Phi

Philander.

Ach Himmel, hvad, hvorledes, mon det er sandt, hvad skal jeg fange an.

Zendrich.

Sagde jeg ey nok, Herren vilde tage sig det for nær.

Philander.

Hvem kan andet i slige Omstændigheder. Sagde han rigtig, han vilde komme igien siden.

Zendrich.

Som jeg fortæller med samme Ord.

Philander.

Ach! Ach!

Zendrich.

Herren skal ey tage sig det saa nær, jeg caverer, vi skal nok pudse dem igien.

Philander.

Hvad kan det hielpe, det er dog et uhyksaligt Egteskab.

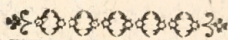
Zendrich.

Da maa det ikke saa passere, saa fik Herren min Siel ey Vre af nogen for en halv Skilling.

Philander.

Ja det er sandt nok.

Zeno

Hendrich.

Sa min Troe er det saa.

Philander.

Sa jeg faaer see, hvad man kan faae giort ved det, naar jeg faaer talt med nogle af mine gode Venner.

Hendrich.

Sa gjør Herren det, det er mit Raad.

Philander.

Jeg er saa elendig, jeg veed ikke, hvor jeg vil hen.

Hendrich.

Det troer jeg min Sandten nok, var det mig, blev jeg gal.

Philander.

Jeg troer rigtig nok, du blev værre end jeg.

Hendrich.

Jeg blev den anden Nero.

Philander.

Men min gode Hendrich, du roeste jo min True saa forsærdelig før vi havde Bryllup, det rinder mig nu i Tanke.

Henz

Hendrich.

Det havde jeg Raison til, den Tiid var hun min Troe fir. I øvrigt maa jeg sige, det er en Feyl hos mig, jeg holder med hvem der gir mig noget.

Philander.

Saaledes. Luk op, det banker.

(Han lukker op.)

Scen. 2.

Hieronymus, Philander og Hendrich.

Hieronymus.

Hvem seer De tiere end mig.

Philander.

Alf alting er Deres Ankomst mig nu det ligger
reste.

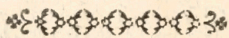
Hendrich.

Gud skee Lov De kom; min Herre er færdig
at blive Catholisk, jeg veed ey hvor jeg skal hen med
ham.

Hieronymus.

Hvorledes, hvor staar det sig.

Phi

Philander.

Uch nu er jeg langt uhykkeligere end nogen Tiid tilforn.

Hieronimus.

Hvad Snaf, og det er saa kort siden De kom i Brudeseengen.

Philander.

Just det er min Ulykke.

Hieronimus.

Det er noget vel tilig.

Hendrich.

Ja det synes jeg min Troe med.

Philander.

Ja desværre; hvq der skal i en Ulykke, har ey længe nødig at lede efter den.

Hieronimus.

Fortæl mig Historien, jeg forstaaer endnu ikke Deres Tale.

Philander.

O Hr. Hieronimus, min Kone har forladt mig, og taget ved Officeren.

Hieronimus.

Hvad, nu har jeg intet hørt værre. Ved Lieutenanten Deres forrige Rival.

Hen

Hendrich.

Ja just den Lydſke G * * *.

Philander.

Ja. O jeg kan neppe tale et Ord meere for
Sorg, ſaa beklemt er mit Hierte.

Hieronymus.

Jeg beklager Dem, det gjør mig ont. Men
hvad vilde De være ſaa eenfoldig at byde den Per-
ſon til Deres Bryllup, heldſt da De havde førſt
haſt ſaadan en Caſus med ham før. Det var jo den
førſte Daarlighed, ja enhver —

Hendrich.

Ja Herren er min Troe ret et eget got Men-
neſke, naar kunſt immer den førſte Heede er forbi.

Philander.

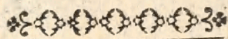
Jeg maa tilſtaae, jeg begik deri en ſtor Fejl,
men ſom Hendrich ſiger, naar en taler mig et got
Ord til, om han ſaa havde aldrig gjort mig det On-
de, veed jeg dog ey, hvad godt jeg vil gjøre ham,
ſaa gif det mig og den Gang til min egen Ulykke.

Hieronymus.

Men hvorledes, har De ſeet eller hort noget.

Philander.

Jeg ſelv intet.

Hendrich.

Det er mig.

Hieronymus.

Du farer vel ey med Sant Hendrich.

Hendrich.

Ney min Troe gjør jeg ikke. I saa — Ney! — langt fra —

Hieronymus.

Fortæl mig det da.

Hendrich.

Med saa Ord: Jeg stod uden for Dørren og hørte nogle snakke, og da jeg vedste Herren var ude, kikkede jeg igiennem Nøglehullet, og saae jeg da min guten Tydsker sidde med Fruen paa Skiodet og caressere hende, ja oven i Riøbet hørte jeg han sagde om min Herre: Der Nar kan man leicht fixiren, umb lurker Zeit foll ich hier wieder seyn.

Hieronymus.

Smukt, smukt, i det var herligt.

Philander.

Saa synes De ikke jeg har Marsag at gremme mig. I det ringeste har jeg den Tanke; og tvivler jeg paa, at nogen kan være værre faren, end jeg for denne Tiid.

Hies

Hieronimus.

De er rigtig værd at beklage; giv nu mine Ord Magt, jeg har nok sagt Dem det.

Philander.

Det maa jeg nu desværre, (alt for sildig) tilsaae:

Hendrich.

Midt i Ulykken er det dog en Lykke, at Canaislen var saa raisonabel at lade os vide, at han vilde gjøre os den Ære at komme igien siden.

Hieronimus.

Ga hvad Lykke skulle der være ved.

Hendrich.

Ga saa skal vi min Troe søge at babilskulle ham.

Philander.

Hendrich meener, jeg skulle derved faae Revance.

Hieronimus.

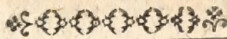
Ga vil man nøye see til at passe paa, saa kan det maaskee gaae an, men hvad vil saa det hielpe.

Philander.

So Revance maa jeg have, i hvor det og vil gaae.

Hieronimus.

Ga, men maaskee det kan geraade til en større Ulykke. Beed De ikke det hedder saaledes: Cecidit in Scyllam, qvi vult evitare Carybdin.

Philander.

Det er sandt nok, men dog, dog.

Hendrich.

Hvad Pokker var det for en Kamsse Hr. Hieronymus regnede op, jeg syntes han talte om Sybilla med Parykken, hun skulle vel ikke giøre meget. Ha, ha, ha.

Hieronymus.

(til Hendrich.)

Gladder.

(til Philander.)

Men dog vil De have Revance.

Philander.

Ja det kan ey være anderledes.

Hieronymus.

Siden De absolut vil have det saa, vil vi see til at passe Monsieuren op naar han kommer.

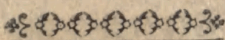
Philander.

Jeg maa love jeg har Dem. De er den eneste Ven, jeg kan forlade mig paa.

Hendrich.

Herren havde nær glemt mig.

Phis

Philander.

Ja du kunde være brav nok, var du ikke saa naragtig.

Hendrich.

Var jeg det virkelig, saa var det dog en Trost, at Herrer og Narrer har frit Sprog, og altsaa lige nede jeg Herren i saa Fald, men jeg vilde min Troe dog ikke ligne Herren i denne Omstændighed, han nu er i; thi saa vilde det vist hede om os begge: Jam Sumus ergo pares.

Hieronymus.

Ja nu vil jeg forlade Dem; til bestemte Tiid skal jeg være hos Dem igien.

Philander.

O vil De nu gaae, kan De ey bie her noget endnu.

Hieronymus.

Ney jeg maa gaae.

Hendrich

(holder ham i Riolen.)

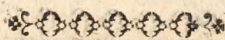
Ney min Troe maa De ey, De skal blive.

Hieronymus.

Slip, slip. Ja Hr. Philander forlad Dem til, jeg skal vist komme. Adieu, lev vel.

(Han gaaer.)

Scene 3.

Philander og Hendrich.

Hendrich.

Det var Glæde Hr. Hieronymus gik bort.

Philander.

Jeg vilde ønsket han havde blevet her, jeg har rigtig stor Trost af den Mand.

Hendrich.

Harde Herren en ham og mig, vidste jeg en, hvor det vilde gaae ham.

Philander.

Det er rigtig en brav Mand, det er en Sandhed, jeg har fundet stor Trost hos ham ved adskillige Leyligheder.

Hendrich.

Ja fornemmelig i den Casus med Officeren, da var han min Troe en god Broder i en Baghaand.

Philander.

Jeg troer vist jeg er født i den Time, at jeg altid skal have Fortred, snart et, snart et andet; men denne Ulykke overgaaer endnu alting. Ach! Ach! Ach! —

Hens

Zendrich.

Ja Herren har min Troe ondt nok, det er en Sandhed.

Philander.

Harde jeg kuns Ende paa denne Time.

Zendrich.

Ja den vil nok blive lang, det slaaer aldrig feyl, jeg veed nok, hvad der er ved saadant at giøre.

Philander.

Ja du er nok erfaren deri. — — —

Zendrich.

Om ey just deri, saa dog i andet; jeg veed min Sandten nok, hvor uroelig jeg var i mit Hoes ved, da jeg og Erich havde haft hinanden i Toppen, jeg kunde min Troe ikke sove en lang Tiid efter af lutter Speculationer.

Philander.

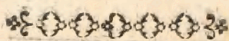
Jeg gider ikke længere hørt paa din Gladder; du gjør mig meere fortunlet i mit Hoved, gaae nu bort fra mig, og lad mig være noget i Roelighed for mig selv.

Zendrich.

Gierne.

(Han gaaer.)

Scen. 4

Philander (alleene.)

Nu maa jeg bekiende, nu har jeg naaet det fulde Maal af mine Ulykker; nu har jeg oplevet den Tiid, da Skæbnen har foresadt sig aldeeles at kuldaste mig, at fordoble mine Glendigheder. Jeg veed nu intet Raad. Ingen, intet, er i Stand til at raade Bod derpaa. Hvad skal jeg nu giøre? hvad skal jeg gribe til i en Hast? Her findes intet Middel ved Haanden. O! at jeg dog havde fulgt min Vens, min beste Vens Hr. Hieronymi Raad. Men ach! hvad vil jeg nu tale derom? — hvad nytter det til? — Intet, — aldeeles intet, — det er alt for sildig; hvorledes? — hvordan? — paa hvad Maade? — mon jeg dog skal faae Ende herpaa?

(Imedens han taler dette, gaaer han op og need, og vrier sine Hænder.

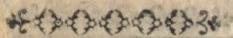
Scen. 5.

Hieronymus, Philander og Hendrich.

Hieronymus.

Nu kommer jeg for at see Udfaldet, hvorledes det vil spænde af med deres Revance.

Phis

Philander.

Jeg kan ey noksom udsige, hvor det glæder mig at see dem hos mig.

Hieronymus.

Det er mig kiert, om jeg kunde være Dem til nogen Fornøielse, og hvis min Nærvarrelse kan være Dem til nogen Trøst.

Hendrich

(til Hieronymus.)

Hadde Herren ey mig og Dem, ville det kuns see slet ud med ham.

Philander.

Ja du, er du ey god til andet, saa er du dog nyttig til Tidsfordriv.

Hieronymus.

Jeg kan ey noksom sige, hvor jeg længes.

Hendrich.

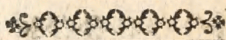
Efter at fange Suglen; jeg kan forstaae halve Ord, ha, ha, ha, ja min Troe kan jeg saa, hi, hi, hi.

Hieronymus.

Jeg kan nok lide dig, men jeg kan dog ey fordrage al din Gladder.

Philander.

Ja han veed rigtig at benytte sig af Omstændighederne.

Hieronymus.

Man kan dog ey regne ham det saa nøye, da det er ham der skal passe paa Udspillet.

Zendrich.

Ja jeg er min Troe rigtig den bedste Høne i Kurven, jeg skal nok passe paa Udkif.

Philander.

Hvor vil du da opholde dig, medens du vil luure paa ham.

Zendrich.

Jeg skal nok finde paa det, nu er det best, jeg gaaer.

(Han gaaer.)

Scen. 6.

Philander og Hieronymus.

Philander.

Hvad synes De dog vel, hvorledes meener De, at De vilde kunde stille Dem i saadanne Omstændigheder, som jeg nu er i.

Hier

Hieronimus.

Det kan jeg ikke sige Dem, saasom jeg aldrig har prøvet sligt.

Philander.

Jeg er veritabel ganske underlig i mit Sind.

Hieronimus.

Dertil har De billig Aarsag.

Philander.

Men hvem skulle kunde forestille sig, at Charlotte nu, da hun dog er bleven min Egtes Kone, skulle have continueret med saa syndigt et Levnet, det kan jeg ikke begribe; men dog, naar jeg erindrer mig det, De fortalte mig om Forpagterens Kone, der løb bort fra Manden, har jeg nok.

Hieronimus.

Den der er vandt til sligt, holder en op saa læt.

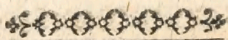
Philander.

Ja nu maa jeg tilstaae, at alt det De har sagt mig, er sandt.

Hieronimus.

Den Tiid agtede De slet intet derpaa.

Phi=

Philander.

Desværre.

Hieronymus.

Hvorledes vil De nu vel begynde Sagen, naar Hendrich kommer.

Philander.

Saa snart jeg faaer at vide, Monsseuren er hos hende, griber jeg til min Kaarde, og løber lige ind, at jage ham igiennem.

Hieronymus.

Saaledes skal De ey gribe Sagen an; men vi vil følges ad derind, og gribe dem i Gierningen, og da, naar det er skeet, kan De gaae lovformelig til Værks, følg De mit Raad.

Philander.

Nej det er alt for læmsfældig.

Hieronymus.

See nu hvad hjælper det, hvad jeg raader Dem, Dem til Bedste, vil De jo aldrig lyde.

Philander.

Jo jeg vil gjerne, men heri kan jeg ikke.

Hier

Hieronymus.

De vil gierne, men i det eene kan De ikke, idet andet kan De ikke heller. Saa meget siger jeg, gjør De heri efter Deres Anslag, vil det blive Deres egen Ruin og Ulykke.

Philander.

Min Ulykke er alt paa den højestle Spidse, og kan ey blive større, derfor —

Hieronymus.

Ja saa gjør, hvad Dem selv lystier.

Philander.

I denne Sag vil jeg. Og —

Hieronymus.

Der har vi alt Hendrich.

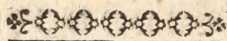
Scen. 7.

Philander, Hieronymus og Hendrich.

Hendrich.

Nu er han kommen.

Phi

Philander.

I Fruens Kammer.

Hendrich!

I hendes Sove-Cabinet.

Zieronymus.

Nu staaer det til Dem, hvorledes De vil have det.

Philander.

Som jeg har sagt, vil De nu følge med til Dørren.

Zieronymus.

Hvad De gjør, da forgrib Dem ikke.

Philander.

Intet videre end Kaarden i Livet. Ach! det —

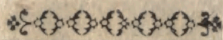
Zieronymus.

Sagte. De maa gaae saa lættelig, ellers kan de høre os.

(De gaae.)

Scen.

Scen. 8.

Philander, Officeren, Hieronymus
og Hendrich.

(Philander lukker op, og løber med dragen Kaarde
ind i Kammeret, og raaber:)

Ugudeligste Compan, troeløse Kone, nu er
eders Liv forbrudt.

Officeren.

Hey Gewalt! Hey!

(Lukker Dorren op, og da han seer Hieronymus og
Hendrich, siger han til dem:)

Ihr zwey sollen Zeugen seyn, daß der Man
ist von die Verstand gegangen, und wolte seine
Frau umb das Leben bringen.

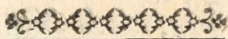
Hendrich.

Gid den saae Skam der gjør, saa saar vi og,
om vi det gjør.

Hieronymus.

Det er noget vi aldeles ikke kan vidne, da det
er Løgn.

Of

Officeren.

Za Ich soll euch schon lernnen, glaubet mir sicher.

(Han løber og henter 2 Betientere, som kommer og finder Philander som rasende med den blotte Kaar-
de i Haanden.)

Scene 9.

Betienterne og de forrige.

Officeren.

Hier finden sie ihm noch in selbige Positur.

Betienterne.

Det gjør os ondt, at den Mand, som vi al-
tiid har haft største Estime for, skulle komme til den
Malheur, og blive saaledes. Men hvad skal —

Philander.

Hvorledes?

Betienterne.

Nej hør den stakkels Mand, hvor han raser.
Vi beklager Dem, — det er dog en Vnk! vi kan
ey see ham, endnu mindre høre ham, uden største
Commisseration.

Phi.

Philander.

Jeg troer vist I raser, hvad vil I Mennesker
her, vil I overrumple mig i mit eget Huus.

Betienterne

(til hverandre.)

Det er ikke værd at tale med ham.

(til Charlotte.)

Er det længe siden Madame, at deres gode
Kiereste er bleven saaledes.

Charlotte.

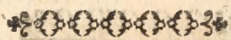
Nej saaledes er han bleven med et nu for en
Time siden; det kom over ham med et.

Betienterne.

Har Madamen da intet mærket til noget saa-
dant hos ham tilforn.

Charlotte.

I den korte Tid, vi har været kiendt sammen,
har jeg nok kundet mærke, at han var saa lidet fiantsk
og naragtig, men nu er han reent ude fra sig selv. —
Ach! — —

Officeren.

Isf das nicht eine grosse Schaden, das solche eine schöne Frau, solit mit solchen Mensch geplagt werden.

Betienterne.

So det veed al Verden.

Hendrich.

Jeg troet rigtig, det er deres Alvor, de vil dømme Herren fra Forstanden.

Betienterne.

Vi behøver ikke at dømme ham, hans egne Gierninger dømmer ham.

Hendrich.

Han er min Troe ikke gael.

Hieronymus.

J al den Tiid jeg har kiendt Hr. Philander, har han altid passeret for en fornuftig og klog Mand.

Betienterne.

Ja indtil nu.

Hieronymus.

Da han er bleven gift.

Charlotte.

Da han er bleven gael, maa De sige.

Hieronymus.

Jeg har sagt ham det længe før, hvorledes det vilse
gaae. Læel anderledes om deres Mand Madame.

Betienterne.

Vi troer J er ligesaa klog som han.

(til Charlotte.)

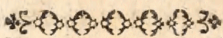
Sa hvorledes synes da Madamen hun vil ha-
ve det.

Charlotte.

Jeg er fornøyet med hvad de er saa god at
raade mig.

Betienterne.

Sa da er vores Raad, at Madamen opsætter
en skriftlig Memorial og Klage til Øvrigheden, og
deri melder alting, som det er, saa vil vi, som
ere øyensynlige Bidner til, hvorledes han med en
blot Kaarde har vildet skille Dem af med Livet, til
Bitterlighed paategne.

Charlotte.

Wille de have den Godhed at opholde dem lidet, kunde de faae den med. En af dem kunde nok vise dem saa artig, at opsætte den for mig. Jeg fik gierne Lieutenanten til det, men ved det han er en indfødt Tydsk, kan han ey saavel komme assistet med det Danske, uden han skulle skrive helten Tydsk og helten Dansk.

Officeren.

Ich will schreiben, das ist hohle mich der Zeus fel dasselbige.

(Han sætter sig og skriver, og da han har skrevet, læser høyt, saaledes:)

Pro Memoria!

„ Hiermit gebe ich mir die Freyheit mich einzustel-
 „ len, mit inständig Bitte, daß Dero Hoch-
 „ Wohlgebohrheiten wollen Sich so favorabel
 „ gegen mir erweisen, und mich assistiren, daß mein
 „ Man, (der ganz von die Verstand gegangen ist,
 „ und für welcher ich nicht sicher in mein Hause
 „ bleiben kan, da er hat mich nach dem Leben ge-
 „ stan-

„ standen,) muß in die St. Johannis Hospital oder
„ ein andre publicque Stelle eingemacht worden. „

„ Hierauf ausbitte ich mir eine gunstigen Reso-
„ lution, und hiernächst verbleibe

Der o
gehorsamster
Charlotta.

(Da han har læst det, beder han Betienterne paa-
tegne det, hvilket de gjør.)

Charlotta.

Vil de nu behage at levere den, og faae Reso-
lution tilbage.

Betienterne.

Det skal blive forrettet.

(De gaar.)

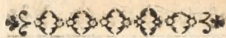

Scen. 10.

Hieronymus, Philander, Hendrich
og Charlotte.

Hieronymus.

Fruen handler nedrig mod sin Mand.

Charlotta.

Uldeeles ikke.

Hendrich.

Jo bitter død gjør hun saa.

Charlotta.

Holdt Munden din Slyngel.

Hendrich.

Jeg er ingen Slyngel.

Philander

(ganske forvirret.)

Ned mig, hielp mig.

Hieronymus.

Jeg har nok sagt Dem, og nok raadet Dem,
da kunde intet hielpe, nu kan jeg intet udrette.

Hendrich.

Herren blev tids nok gift.

Philander

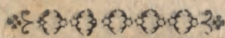
(tar Kaarden og siger:)

Nu skal jeg selv gjøre Ende paa min Jammer.

(De hen alle at holde paa ham.)

Scen.

Scen. II.

Rettens Betientere med 4 Bægtere.

Betienterne

(til Bægterne.)

Nu kan I staae her.

(til de andre.)

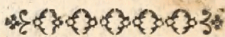
Vil de nu høre Øvrighedens Resolution, den
lyder saaledes:

„ Da vi med Forundring har erfaret, hvorledes
„ Hr Philander er kommen til den Malheur, at
„ han aldeles er gaaet fra sin Forstand, og end
„ ogsaa i Rettens Betienteres Paasyn og Nærvæ-
„ relse har med blottet Kaarde søgt at ville dræbe
„ sin egen Kone; saa, for at forekomme sliq Ulyk-
„ ke, som der kunde flyde af, og at skaffe hende af
„ med denne alt for store Byrde, og forskaffe hen-
„ de Sikkerhed i sit Huus, have vi for godt be-
„ fundet, saavel som vi ogsaa hermed kiende for Ret,
„ at ovenmeldte Hr. Philander indtil videre bliver
„ transporteret udi St. Hanses Hospital. “

N. N.

(L. S.)

Charo

Charlotte.

Nu Gud være lovet, som skiller mig ved denne
 Glendighed.

(Philander river sig løs, runder omkring som rasende,
 raaber og skriger, vil støde Hovedet i tu, griber
 fat i Betienterne, og slaaer en af dem i Gulvet.)

Scen. 12.

Betienterne og Børgterne griber ham fat,
 og slæber af med ham; hvorpaa man piber ham ud
 af Theatret, og denne Act faaer sin Ende.

